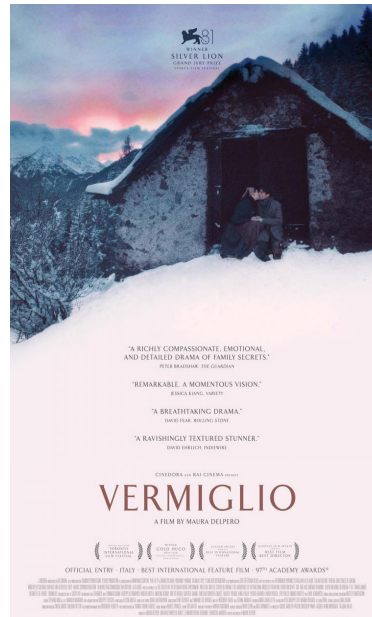

Les quatre estacions de Delpero

La dura competència entre *La habitación de al lado* i *The Brutalist* va acaparar el focus mediàtic de la 81a edició de la Mostra de Venècia, eclipsant una altra de les obres més aplaudides i premiades del palmarès, *Vermiglio*, mereixedora del Lleó de Plata Gran Premi del Jurat. Allunyada de l'estilisme preciosista amb què sempre banya els drames Pedro Almodóvar o el minimalisme grandiloqüent del film de Brady Corbet, la proposta cinematogràfica de Maura Delpero se situa a l'antítesi, forjant una petita joia cinematogràfica a base de mesura, discreció, equilibri i molta sensibilitat, elements que conformen una obra d'una bellesa enlluernadora amb cada pla.

Vermiglio en italià fa referència a un color vermellós ataronjat, intens i càlid, tot el contrari dels colors freds, grisosos i amb un punt desoladors que predominen en l'atmosfera hivernal del poble alpí en què s'emmarca la pel·lícula, Vermiglio, lloc on precisament va néixer el pare de la cineasta italo-argentina i prop d'on ella es va criar. Amb aquest component biogràfic, la directora situa el marc d'un film en què el naturalisme ho impregna tot, per narrar els canvis que afectaran els habitants d'un poble rural situat a un dels cims del Trentino Alto Adige l'any 1944. Perquè encara que allà les remors de la Segona Guerra Mundial aparentin ser llunyanes, els ànims de la caiguda de Mussolini es fan notar i més quan hi arriben els primers soldats desertors a la recerca de refugi. Les vides continuen endavant, especialment els de la família del mestre de l'escola local, que té tres filles, cadascuna amb una personalitat molt marcada, i tres fills. La mare sembla tenir prou feina per a criar-los i plorar els que no han sobreviscut les dures condicions de vida. Els aires de canvi i de la recerca de la llibertat, en el seu cas respecte a les tradicions conservadores tan arrelades una societat marcada pel feixisme, els expressa sobretot Lucia, la noia que s'enamora del soldat sicilià que els vilatans acullen no sense discrepàncies. Un fet que provocarà les primeres esquerdes, no només al poble sinó al sistema patriarcal; una esclatxa de llum a l'horitzó d'un paisatge que s'anirà transformant a mesura que canviïn les estacions.

La primera part del relat segueix els personatges de forma contemplativa, mesurant cada enquadrament i gest, mentre s'il·lustra de forma immersiva la vida quotidiana d'aquella gent. Maura Delpero, que ha dedicat vint anys en el format documental, sembla inspirar-se en Ermanno Olmi, però va vertebrant el seu estil propi mentre plasma un fresc de composició barroca marcat

VERMIGLIO

Itàlia, 2024

Direcció: Maura Delpero

Guió: Maura Delpero
Intèrprets: Tommaso Ragno, Giuseppe De Domenico, Roberta Rovelli

Durada: 119 min

Gènere: drama

Idioma: italià

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

14/02/2025

per silencis i omissions. El pes dels elements climatològics, com és patent en el cinema d'Akira Kurosawa, vesteix instantànies d'un desplegament naturalista captivador. Tot un embolcall que reforça els temes que van sorgint, com els de l'amor, la maternitat, el desig i el despertar sexual, que perfilen els rols de gènere d'una època en què els encontres furtius o una simple conversa donen motiu per a comentaris o mirades inquisidores. A la segona part, quan comença a fondre's la neu i la primavera comença a impregnar de verdor i una blavor més intensa l'ambient, els jocs ja es fan a l'aire lliure i a les celebracions es brinda per una esperança i una prosperitat llargament desitjades que, malauradament, no sempre compliran les expectatives. És aquí, quan la directora desplega encara amb millor pols l'esmentada subtils narrativa i una entrançable capacitat per explicar-ho tot en el seu to just, equilibrat. Ho fa a través d'el·lipsis i un ús del fora de camp exemplars. Amb imatges que denoten una enorme sensibilitat per explicar i comprendre tots els personatges, sense establir judicis morals. Talls temporals dosificats que deixen pas a les conseqüències que només els silencis insinuen omplint els buits. No calen paraules, quan les imatges parlen.

Jordi Camps i Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona